

Chương 20

Mỹ Nhân Tuyệt Thế Đưa Tới Xôn Xao (5)

Theo một tiếng “Rầm”, Tôn Kiệt ngã xuống, thực khách trong tiệm vọt quay lập tức như người tỉnh dậy từ trong giấc mộng kiều diễm tươi đẹp, từng người một như mới tỉnh dậy từ trong mộng, mặt lộ vẻ ngỡ ngàng.

Thì ra mới vừa rồi mị thuật và nhiếp hồn thuật của Tô Hồng Tụ không chỉ ảnh hưởng tới một mình Tôn Kiệt, cũng ảnh hưởng tới tất cả những người nhìn thấy dung mạo chân thật của nàng trong tiệm vọt quay.

Chỉ có điều, Tôn Kiệt gần nàng nhất, chịu ảnh hưởng đồng thời của pháp thuật sâu nhất, lúc này mới không kiềm chế được muốn thân cận với nàng.

Nhưng không ngờ Tô Hồng Tụ đọc thấu tim hán trong nháy mắt, chẳng những không để cho hán nhích lại gần mình chút nào, ngược lại, vài ba lời, mấy ánh mắt đã để cho Tôn Kiệt đau đến không muốn sống, đau lòng như cắt, lão đảo muốn ngã.

Những thực khách này trơ mắt nhìn công tử Tôn Kiệt được xưng phong lưu hàng đầu ở Đại Chu cam chịu trước mặt Tô Hồng Tụ, anh tuấn như vậy, được nữ nhân yêu mến như vậy, quyền thế trong nhà ngấp trời, gia tài bạc vạn cũng không được mỹ nữ tuyệt thế kia cho chút sắc mặt tốt nào, bọn họ - những người kém xa Tôn Kiệt - sợ rằng sẽ càng không được nàng xem trọng rồi.

Nghĩ tới đây, những người này không khỏi khẽ vuốt ngực, thậm chí nói may mắn.

Mặc dù mới vừa rồi người bị từ chối không phải bọn họ, mà là Tôn Kiệt, nhưng bọn họ cũng bị nhiếp hồn thuật ảnh hưởng, mỗi một người đều cảm nhận được khổ sở và tuyệt vọng như Tôn Kiệt.

Giống như trái tim đang sống sờ sờ bị người xé thành hai nửa, giống như cả người cũng bị thứ gì đó đánh thành hai nửa từ trong ra ngoài.

Máu tươi đầm đìa kia, tê tâm liệt phế, cảm giác ngực buồn bực đến không cách nào hô hấp, thật sự quá khổ sở, quá đau, làm cho người ta khó có thể chịu được.

Bọn họ chỉ thấy Tôn Kiệt khổ sở, mình thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng cũng lạnh lẽo, toàn thân run rẩy không thể ngăn cản, nếu thật sự đổi lại là mình, cũng giống như Tôn Kiệt bị mỹ nữ tuyệt thế kia không chút do dự cự tuyệt ngay trước mặt mọi người, có thể nghĩ, bây giờ đang luống cuống trước mặt mọi người sẽ không phải là Tôn Kiệt, mà biến thành chính bọn họ.

Mọi người nghĩ như vậy, trong khoảnh khắc đồng loạt đưa mắt nhìn về Tôn Kiệt hôn mê bất tỉnh, tròng mắt màu máu đỏ tươi, hai mắt vẫn mở to.

Nhìn sắc mặt hần trắng bệch, toàn thân co rút, giống như bị trọng thương trí mạng, dáng vẻ vừa phun máu tươi của hần vừa rồi, quả thật giống như có người đánh hần một chưởng ngay ngực.

Có thể coi như thế, hần vẫn còn trọn to mắt nhìn theo hướng Tô Hồng Tụ biến mất, cho dù hai mắt đầy máu, thái độ khổ sở bị thương gần như vụn vụn, hần vẫn lưu luyến chìa tay về phía Tô Hồng Tụ biến mất.

Dáng vẻ này, thật sự quá đáng sợ, quá mức đáng thương.

Nếu như vừa rồi, tất cả nam nhân trong tiệm vịt quay đều không kịp chờ đợi muốn đi thân cận, biết Tô Hồng Tụ, hiện giờ như vậy, Tôn Kiệt cho bọn hần một thân máu tươi đầm đìa làm mẩu, ngược lại trong tiệm vịt quay không có một ai muốn đi tiếp xúc với Tô Hồng Tụ rồi.

Thiếu một mỹ nhân bèo nước gặp nhau, nhiều lắm trong lòng hơi tiếc nuối, ngày vẫn qua, cũng sẽ không thiếu sót chút nào.

Nhưng nếu như Tôn Kiệt, sau khi động lòng rồi bị mỹ nhân hung hăng cự tuyệt, kết quả của Tôn Kiệt đã đặt trước mắt mọi người, đau đến không muốn sống như vậy, tuyệt vọng thâm như vậy, trong tiệm vịt quay không có bất kỳ nam nhân nào muốn gặp tao ngộ như Tôn Kiệt.

Vì vậy Tô Hồng Tụ vào phòng, mọi người dần thu hồi tầm mắt, không lâu lắm, sảnh chính vốn giống như chết lặng, không có chút âm thanh nào lại bắt đầu nhộn nhạo, dần có tiếng người.

Mọi người lại bắt đầu nói việc nhà, nói chuyện phiếm, hình như tất cả mọi người đều đạt thành nhận thức chung, không một ai mở miệng nhắc tới mỹ nhân tuyệt thế vừa rồi đã khiến bọn họ kinh ngạc.

Tất cả công lao đều thuộc về nhiếp hồn thuật cực kỳ mạnh mẽ của Hồ tộc. Khôn sống đại chết, tổ tiên Hồ tộc đã buộc chặt mị thuật và nhiếp hồn thuật mạnh mẽ chung một chỗ, dĩ nhiên không phải vì làm hại con cháu bọn họ từ đó không có ai hỏi han, bị người e ngại kính sợ tránh như tránh bọ cạp, mà thay con cháu bọn họ lựa chọn mạnh nhất, bạn đời có thể xứng đôi với bọn họ nhất.

Người không chịu nổi nhiếp hồn thuật mạnh mẽ này tự động tránh đi, giống như đông đảo thực khách trong tiệm vịt quay.

Mà người có thể chống đỡ được nhiếp hồn thuật mạnh mẽ này, cho dù hần chống cự như thế nào, trốn tránh như thế nào, nguyên rửa thống hận như thế nào, dù dùng hết tất cả biện pháp chặt đứt rễ tình của mình, tương lai cũng nhất định chạy không thoát khỏi rễ tình sâu đậm của con cháu Hồ tộc, mỗi tình thâm thiết, vì bọn họ như si như cuồng, dốc hết cả đời.

Tôn Kiệt miễn cưỡng coi như chống đỡ được nhiếp hồn thuật của Tô Hồng Tụ, hần còn không biết, chỉ vì cái nhìn này, nửa đời sau của hần cũng đã bị sửa, mặc dù đông đảo cơ thiếp nhìn hần đã học máu hôn mê, lập tức luống cuống tay chân nâng hần trở về nhà, nhưng từ đó về sau, lúc hần mở mắt nhắm mắt, đầy lòng đầy mắt, đều chỉ có thể nhìn một mình Tô Hồng Tụ.

Từ nay về sau, từ ngày này, bắt đầu từ giờ phút này, trong mắt của hắn, trong lòng của hắn, toàn bộ tinh thần và thể xác hắn sẽ chỉ say đắm, hết lòng mê mọt một mình Tô Hồng Tụ.

Dĩ nhiên, Tôn Kiệt không phải là người duy nhất chống cự được nhiếp hồn thuật cường hãn của Tô Hồng Tụ, người có thể chống cự được nhiếp hồn thuật mạnh mẽ bén nhọn gần như đoạt được tính mạng người này, còn có một người khác, đó chính là Phong Lăng Thiên, từ sau khi Tô Hồng Tụ xuống ngựa đã không nhúc nhích nữa, một mực ở trên lưng ngựa mắt không chớp nhìn nàng chăm chăm.

Tôn Kiệt học máu hôn mê, bởi vì Phong Lăng Thiên cũng giống vậy, bị nhiếp hồn thuật mê hoặc lòng người này đánh trúng, gần như cảm động lây với hắn.

Khi Tô Hồng Tụ lạnh nhạt, chẳng thèm đoái hoài tới mà nhìn Tôn Kiệt, trong thoáng chốc, Phong Lăng Thiên gần như cho rằng người Tô Hồng Tụ khinh bỉ chán ghét nhìn không tới không phải là Tôn Kiệt, mà là chính hắn.

Khóe mắt Tôn Kiệt nứt ra, con mắt đỏ tươi, liều mạng đưa tay về phía Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ lại ngoảnh mặt làm ngơ với hắn, chẳng thèm ngó tới, ngay cả nhìn cũng không lui về sau liếc mắt nhìn.

Cuối cùng, bởi vì Tôn Kiệt không chịu được đau nhức bởi lòng ngực xé rách vỡ toang, phun một ngụm lớn máu tươi về phía trước, bất tỉnh trên mặt đất.

Những người khác thấy tình cảnh này, bởi vì bị nhiếp hồn thuật mạnh mẽ của Tô Hồng Tụ ảnh hưởng, cũng chỉ lộ vẻ sợ hãi giật mình, sợ trong lòng, nhanh chóng đánh mắt si mê và lưu luyến với Tô Hồng Tụ.

Nhưng Phong Lăng Thiên lại cố tình chống lại nhiếp hồn thuật vô cùng cường hãn của Tô Hồng Tụ.

Cảm giác trong tim của hắn không phải sợ hãi và hoảng hốt, mà giống Tôn Kiệt như đúc, đau đến không muốn sống, tuyệt vọng và bi thương.

Nếu như hắn cũng giống như Tôn Kiệt, bị Tô Hồng Tụ dùng ánh mắt khinh bỉ chán ghét nhìn... Không đúng, mặc dù Tô Hồng Tụ không có biểu cảm gì nhìn hắn, nếu Tô Hồng Tụ cũng cự tuyệt hắn giống như cự tuyệt Tôn Kiệt...

Mới chỉ nghĩ như vậy, Phong Lăng Thiên lại cảm thấy tim giống như bị cắm một thanh đao nhọn, máu toàn thân đều đau đến ngược dòng.

Nếu hắn cũng bị Tô Hồng Tụ độc ác từ chối, hắn nhất định sẽ trở nên không bao giờ như chính hắn, hắn sẽ không cho phép mình không có tiền đồ học máu bất tỉnh giống như Tôn Kiệt, nhưng hắn chỉ sợ cũng sẽ điên rồ gặp ma không còn là chính hắn.

Nghĩ như vậy, Phong Lăng Thiên vốn định đi cùng Tô Hồng Tụ vào tiệm, dùng bữa cùng nàng, sau đó sẽ hỏi tên nàng cùng nơi ở, nhưng nhìn Tôn Kiệt toàn thân đầm đìa máu tươi, sắc mặt trắng bệch được người đưa ra từ cửa tiệm,

lại nhìn một đám tử sĩ phủ Thái tử và thân tín sau lưng hắn, mỗi người bọn họ đều do hắn dốc hết tâm huyết nâng đỡ và cất nhắc lên.

Trông mắt Phong Long Thiên buồn bã, nhanh chóng bỏ đi ý niệm muốn làm quen với Tô Hồng Tụ.

Không, hắn dùng tròn mười năm, cẩn thận, ky quan toán tẫn¹, khó khăn lắm mới trừ đi hai ca ca trên mình, bỏ đến vị trí dưới một người, trên vạn người này, chỉ thiếu chút nữa, còn kém một bước cuối cùng này, giang sơn, quyền lực, phú quý và vinh hoa vô biên dễ như trở bàn tay.

Hắn tuyệt đối không để cho mình bị một nữ tử ảnh hưởng.

Dù đó là nữ tử đầu tiên hắn hơi động lòng, cũng không được.

“Đi!”

Phong Lăng Thiên đột nhiên ghim cương quay đầu ngựa, chiến bào màu đỏ nâng lên theo gió, thuộc hạ của hắn đều kinh ngạc, bọn họ rõ ràng nhìn thấy tầm mắt của Phong Lăng Thiên không hề rời đi khỏi mặt của Tô Hồng Tụ kể từ khi nàng lấy nón che mặt xuống, mỗi một người bọn họ đều cho rằng lần này rốt cuộc Phong Lăng Thiên động lòng vì một nữ tử, nhưng, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Phong Lăng Thiên không định đi vào làm quen với nữ tử kia?

Ghi chú:

1. Ky quan toán tẫn: mưu kế tính toán tường tận.